

Το θαύμα της Παναγίας του Ντουράου. Διηγείται ο μακαριστός Γέροντας Ιουστίνος Ρâρνυ

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#)

Τη θαυματουργή εικόνα της Παναγίας την έχω στην ψυχή μου. Τη λιτανεύαμε την ημέρα της Ζωοδόχου Πηγής περνώντας από διάφορα χωριά. Διανύαμε μια απόσταση 40-50 χιλιομέτρων.

Το 1948, το Πάσχα και λίγο πριν τη 14η Μαΐου (σ.σ. η 14η Μαΐου θεωρείται η νύχτα του Αγίου Βαρθολομαίου για τη Ρουμανία. Πρόκειται για την πιο ειδική και δολοφονική νύχτα στην πολιτική και κοινωνική ιστορία της Ρουμανίας. Σ' ένα βράδυ συνελήφθησαν οι πιο άξιοι Ρουμάνοι, κυρίως επιστήμονες και ιερείς οι οποίοι ήταν αφιερωμένοι στο Χριστό στην Ορθοδοξία και στην πατρίδα. Φυλακίστηκαν, βασανίστηκαν και πολλοί απ' αυτούς δολοφονήθηκαν), βρισκόμασταν με την εικόνα στην Φαρκάτα. Ήμουν σε μια καρότσα στα αριστερά

της εικόνας ενώ ο π. Χρυσόστομος στα δεξιά, 4-5 χιλιόμετρα πριν από το μοναστήρι. Ξαφνικά ακούω έναν περίεργο ήχο σαν κάτι να έσπασε.

Κοιτάζω την εικόνα δεν βλέπω τίποτα. Σκύβω λίγο και βλέπω το τζάμι σπασμένο στη γωνία και διαγώνια. Αυτό είχε ακουστεί. Μόλις φτάσαμε στο μοναστήρι, διαβάσαμε ως συνήθως τον Ακάθιστο του Ευαγγελισμού, βάλαμε την εικόνα στη θέση της και διηγήθηκα στον ηγούμενο το συμβάν. Τότε μου λέει: «Να ξέρεις ότι αυτό είναι ένα σημάδι».

Και πράγματι, ήταν ένα σημάδι, επειδή εμένα μετά από λίγες ημέρες (14 Μαΐου) με συνέλαβαν και ξαναγύρισα στο μοναστήρι, στην εικόνα της, μετά από 17 χρόνια.

Οι ταραχές που ακολούθησαν, το γκρέμισμα του παρεκκλησίου όπου γίνονταν λειτουργίες για δεκάδες χρόνια, οι βίβλες και τα ρεστοράν όπου έχτισαν εκεί, το κοιμητήριο όπου εξαφάνισαν, δεν διατήρησαν το πνεύμα της παλαιάς μονής.

Αλλά η εικόνα έμεινε μαζί με τους μοναχούς, οι οποίοι μέσω πειρασμών και δοκιμασιών θα σωθούν εάν διατηρήσουν την ορθή πίστη. Και όταν σκέφτομαι την εικόνα, σκέφτομαι τις μοναχές του μοναστηριού που ξέρουν ότι αυτή η εικόνα ευλογεί την αδελφότητα του Ντουράου εδώ και 200 χρόνια.

Και όλες αυτές οι εικόνες έρχονται να δώσουν μαρτυρία το πόσο μας αγαπάει η Παναγία: η Παναγία του Παράου, του Νέαμτς, του Χαντέμπου, του Αρντεάλ, του Αγίου Όρους, με το κλάμα τους είναι μια συνέχεια του πόνου της Παναγίας και του Σωτήρος Χριστού – ο Οποίος έχυσε δάκρυα με αίμα – για τους χριστιανούς που χάνονται στον ωκεανό της ειδωλολατρίας που κυριαρχεί στους ανθρώπους του αιώνας τούτο.

Πηγές: xristianos.gr - fdathanasiou.wordpress.com